

Spoznáваме Bibliu

Lukáš 14:7-14:35

Ježiš v dome popredného farizeja – pokračovanie

Istý popredný farizej pozval Ježiša k sebe domov, aby s ním stoloval. Nepozval Ho z čistého priateľstva. Chcel Ho špehovať, aby mohol na Ňom nájsť niečo, čím by Ho mohol zdiskreditovať. Objavil sa tam istý chorý človek, ktorý trpel na vodnatieľku. Pravdepodobne to nebola náhoda. Hostiteľ ho tam spolu so svojimi priateľmi nastražil, aby Pána Ježiša prichytili pri tom, ako ho uzdraví. Bola totiž sobota. Farizejom položil túto otázku: „Ak niekomu z vás spadne do studne syn alebo vól, vari ho nevytiahne hneď v sobotný deň?“ Nevedeli na to odpovedať. Chorého uzdravil, no napriek tomu sa nechtyl do ich pasce. Toľko krátke zhrnutie z predchádzajúcej relácie.

Podobenstvo o neslušnom host'ovi

„Keď zbadal, ako si pozvaní vyberajú čestné miesta, povedal im toto podobenstvo“ (Lk 14:7).

Máme pred sebou zaujímavú scénu. V tej dobe nemali na stoloch menovky. Menovky vymyslel asi niekto, komu záležalo na tom, aby mu nábytok vydržal čo najdlhšie! Keď nemali menovky, ľudia sa náhlili k stolu ako blázni, aby si sadli na najlepšie miesta. V tej dobe mali pri stoloch čestné miesta. Keď kuchár zahlásil: „Podáva sa polienka,“ všetci preleteli vzdušnou čiarou k stolu. V tej dobe používali namiesto stoličiek pohovky a pri stoloch skôr ležali, ako sedeli. Na každej strane stola boli tri miesta, pričom to stredné miesto bolo čestné miesto. Pri každom stole boli teda štyri čestné miesta. Keď išli stolovať, každý sa snažil uchmatnúť si pre seba čestné miesto. Viete si predstaviť tú scénu, ako behali okolo stola, každý sa snažiac uchmatnúť si to najlepšie miesto? Pán Ježiš to pozoroval a rozhodol sa napraviť ich spôsoby.

„Ak ťa niekto pozve na svadbu, nesadaj si na čestné miesto, aby medzi pozvanými nebol niekto vzácnejší, ako si ty, a príde ten, čo pozval teba i jeho, a povie ti: „Uvoľni mu miesto!“ Vtedy by si musel s hanbou zasadnúť na posledné

miesto. Ale keď ťa pozvú, choď a sadni si na posledné miesto. Potom príde ten, čo ťa pozval, a povie ti: „Priateľu, postúp vyššie!“ Vtedy ti prejaví poctu pred všetkými spolustolovníkmi“ (Lk 14:8-10).

Pán Ježiš povedal: „Keď prídeš na hostinu, nenáhli sa uchmatnúť si čestné miesto. Hostiteľ ho možno zamýšľa pre niekoho iného. Musel by k tebe prísť a povedať ti: „Uvoľni to miesto môjmu ctenému hosťovi.“ Síce sa posunieš o len jedno miesto, je to trápne. Keď ťa pozve, sadni si na posledné miesto. Nemusíš oň bojovať, pretože ho nikto nechce. Keď potom príde hostiteľ a zbadá, kde sedíš, povie: „Ty si predsa mojím cteným hosťom! Poď, sadni si na čestné miesto.“ A niekto iný ti bude musieť uvoľniť miesto.“ Toto sú slušné spôsoby – presný opak toho, čo táto skupina farizejov pred Pánom Ježišom predvádzala.

Na základe tohto incidentu Pán Ježiš vyslovil túto zásadu:

„Veď každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený“ (Lk 14:11).

Toto je dôležitá zásada aj pre nás veriacich. Ďalej Pán Ježiš poučuje hostiteľa:

„A tomu, ktorý Ho pozval, povedal: „Keď dávaš obed alebo večeru, nepozývaj svojich priateľov, bratov, príbuzných alebo bohatých susedov, aby sa nestalo, že ťa aj oni pozvú a mal by si odplatu. Keď robíš hostinu, pozvi chudobných, mrzákov, chromých a slepých! A budeš blahoslavený, lebo oni sa ti nemajú čím odplatiť, a tak dostaneš odplatu pri vzkriesení spravodlivých“ (Lk 14:12-14).

Pán Ježiš tu vyslovuje ďalší princíp. Väčšina z nás pozýva k sebe domov tých istých hostí, a na druhýkrát ideme na návštevu k nim. A tak sa to opakuje týždeň čo týždeň. Pán Ježiš odsúdil takúto prax. Nie je na tom nič zlé, keď si sem tam pozveš svojich priateľov, ale uvažoval si niekedy nad tým, že by si urobil niečo pre tých, čo nič nemajú? Nebudú sa ti môcť zavďačiť. Nebudú ťa môcť pozvať na oplátku. Skús niekedy dávať bez toho, aby si za to niečo očakával.

Podobenstvo o veľkej večeri

Predstavme si to napätie na tejto večeri! Začalo to tým, že Pán Ježiš uzdravil toho muža s vodnatieľkou – a stretol sa s nevôľou prítomných. Potom sa zahľadel hosťom priamo do očí a napomenul ich za ich spôsoby. A nakoniec napomenul aj samotného hostiteľa. Som si istý, že vládla napätá atmosféra. Nikto nerozprával.

**„Počul to jeden zo spolustolovníkov a povedal Mu:
„Blahoslavený, kto bude stolovať v Božom kráľovstve“ (Lk
14:15).**

Zo strany tohto spolustolovníka išlo prázdnu frázu, ktorou prerušil trápne ticho. Nikto nič nehovoril, a tak povedal: „Blahoslavený, kto bude jesť chlieb v Božom kráľovstve.“ Chcel by som tam byť. Opýtal by som sa ho: „Čo tým myslíš?“ Pochybujem, že by mi vedel povedať, čo tým myslel. Aspoň som v žiadnom biblickom komentári nenašiel, čo tým myslel. Z jeho strany nešlo o nič viac ako len o zbožné klišé. V konzervatívnych kruhoch sa tak často používajú takéto zbožné frázy. Som z nich už unavený. Jedným z nich je: „Chvála Pánovi!“ Je veľmi dobré chváliť Pána, ale je to nudné, keď to niekto stále hovorí, ale vo svojom srdci pritom Pána nechváli. Vyhýbajme sa takýmto zbožným frázam.

Pán Ježiš tohto spolustolovníka nenechal len tak. Obrátil sa k nemu a povedal mu toto podobenstvo:

**„On mu však povedal: „Jeden človek pripravil veľkú večeru
a pozval mnohých. Keď prišiel čas večere, poslal svojho
sluhu, aby oznámil pozvaným: „Podťe, už je všetko
pripravené“ (Lk 14:16-17).**

Na takúto večeru bolo zvykom rozposlať pozvánku ďaleko dopredu, ale ako sa čas večere blížil, hostiteľ sa ešte pripomenul osobným pozvaním. Boh ti dal takéto pozvanie. Ako s ním naložíš? Boh ťa pozýva k spáse. Na túto hostinu si nemôžeš kúpiť lístok. Ani sa na ňu nemôžeš pretlačiť. Môžeš prísť len z Božej milosti. „Veď ste spasení milosťou skrze vieru. A to nie je z vás, je to Boží dar. Nie zo skutkov, aby sa nikto nevystatoval“ (Ef 2:8-9). Na túto večeru môžeme pozvanie len prijať. Jediná vec, ktorá nám môže zabrániť tomu, aby sme sa dostali do neba, je odmietnuť Jeho pozvanie.

Pán Ježiš tomu spolustolovníkovi povedal: „Vravíš: „Blahoslavený, kto bude stolovať v Božom kráľovstve“ – to je zbožný nezmysel. Toto ľudia robia s Božím pozvaním:“

„No naraz sa všetci začali vyhovárať. Prvý mu povedal: „Kúpil som pole a musím si ho ísť obzrieť. Prosím ťa, ospravedlň ma!“ Druhý povedal: „Kúpil som päť párov volov a idem ich vyskúšať. Prosím ťa, ospravedlň ma!“ Ďalší zas povedal: „Oženil som sa, preto nemôžem prísť“ (Lk 14:18-20).

Dôvody, kvôli ktorým sa pozvaní ospravedlnili, vyzerajú na prvý pohľad rozumne. Ale keď sa na ne pozrieme bližšie, nie sú ničím viac ako len lacnými výhovorkami. Prvý povedal, že si kúpil pole a že si ho musí ísť obzrieť. Buď bol klamár alebo hlupák. Vari si ho nepozrel ešte predtým, ako ho kúpil? To, čo mu bránilo v tom, aby prijal pozvanie, boli majetky. Druhý si kúpil päť párov volov a chcel ich ísť vyskúšať. Zase bol buď klamár alebo hlupák. Ako by mohol orať v noci? V tom čase nemali nočné osvetlenie! Veľakrát som už počul ľudí povedať: „Musím zarobiť.“ Ľudia sú tak zaneprázdnení svojou robotou, že si nenájdu čas na Boha. Posledný mal najslabšiu výhovorku. Prečo nevezal so sebou svoju novú manželku? Veľakrát mi ľudia povedali: „Nemôžem prísť do kostola, lebo nedeľa je jediný deň, ktorý môžem stráviť s rodinou.“

Toto sú veci, ktoré ľuďom najviac bránia v tom, aby prišli k Bohu: majetok, práca a vzťahy. Koľko ľudí aj dnes nejde k Bohu kvôli týmto veciam? Boh ťa pozýva aj dnes. Nemusíš si kúpiť vstupné. Ježiš zaň zaplatil svojou krvou a pozýva ťa k svojmu stolu spasenia.

„Keď sa sluha vrátil, oznámil to svojmu pánovi. Vtedy sa pán domu rozhneval a povedal svojmu sluhovi: „Vyjdi rýchlo na cesty a do ulíc mesta a prived' sem chudobných a mrzákov, slepých a chromých!“ Sluha povedal: „Pane, stalo sa, ako si rozkázal, ale ešte je miesto.“ Nato pán povedal sluhovi: „Vyjdi na cesty a poľné cestičky a koho stretneš, prinúť ho vojsť, aby sa mi naplnil dom. Lebo hovorím vám, že ani jeden z tých, čo boli pozvaní, neokúsi moju večeru“ (Lk 14:21-24).

Toto sú tvrdé slová. Ak odmietneš Božie pozvanie, aj On odmietne teba. Neprijme ťa, pretože si odmietol prijať Jeho pozvanie.

Podmienky učeníctva

**„Raz išli s Ním veľké zástupy. On sa k nim obrátil a povedal:
„Ak niekto prichádza ku Mne a nemá v nenávisti svojho otca
i matku, ženu a deti, bratov a sestry, ba aj svoj život, nemôže
byť Mojím učeníkom. Lebo kto ide za Mnou a nenesie svoj
kríž, nemôže byť Mojím učeníkom“ (Lk 14:25-27).**

Tieto verše hovoria jednoducho o tom, že musíme klásť Boha na prvé miesto. Ježišovi Kristovi by sme mali byť tak oddaní, že v porovnaní s Ním by naše ostatné vzťahy vyzerali, akoby sme ich nenávideli.

Podobenstvo o stavaní veže

**„Keď niekto z vás chce stavať vežu, či si najprv nesadne
a neprepočíta náklady, či bude mať aj na jej dokončenie?
Aby sa mu všetci nezačali posmievať, keď uvidia, že položil
základy a pritom nemá na dokončenie stavby: „Tento človek
začal stavať a nebol schopný dokončiť“ (Lk 14:28-30).**

Rozhodnutie pre Krista niečo stojí. Bude ťa to niečo stáť byť Jeho učeníkom. Dobre si to premysli, milý poslucháč. Predtým, ako sa rozhodneš, mal by si si spočítať náklady.

Podobenstvo o kráľovi, ktorý ide do boja

**„Alebo keď má ísť kráľ do boja s iným kráľom, či si najprv
nesadne a neporadí sa, či sa môže s desiatimi tisícami
postaviť proti tomu, ktorý ide proti nemu s dvadsiatimi
tisícami? Ak nie, vyšle posolstvo, kým je jeho protivník ešte
ďaleko, a vyžiada si podmienky mieru. Tak nikto z vás**

nemôže byť Mojím učeníkom, ak sa nezriekne všetkého, čo má“ (Lk 14:31-33).

Človek je spasený, keď prijme Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa; ale nikdy Ho nebude nasledovať a slúžiť Mu, pokiaľ nebude ochotný priniesť nejakú obeť. O tom je táto pasáž. Je rozdiel medzi tým, byť veriacim a učeníkom. Žiaľ, nie všetci veriaci sú aj učeníkmi.

Podobenstvo o soli

**„Soľ je dobrá. Ale ak aj soľ stratí chuť, čo jej dodá slanosť?
Nehodí sa ani do zeme, ani do hnoja, a preto ju vyhodia von.
Kto má uši na počúvanie, nech počúva!“ (Lk 14:34-35).**

Azda nič nie je tak zbytočné ako soľ bez slanosť. Kiež by nám Pán dal, aby sme neboli neužitoční kresťania!